

Karlekens seger.

Novell från boer-kriget.

Sir Arthur Barnes Biffin, öfverste löjtnant vid fjärde East Saxon regementet, kände sig långt ifrån lycklig.

Påverkad af den väg af entusiastisk patriotism, som gick öfver landet, hade han i dag vid hällen revy med regementet tillfrågat sina soldater, hvilka som ville anmala sig att som frivilliga gå ut i kriget, med det oväntade resultat, att hela styrkan steg fram som en enda man.

Detta var naturligtvis både beundransvärdt och uppmuntrande, men det bragte honom i den situationen, att han blef tvungen själf gå i spetsen, och därtill hade han ingen lust; ej därför att han var feg; han ägde mer personligt mod än många annan, och han ansågs med rätta som en af Englands mest framstående officerare, utan emedan han var en mycket rik man och hade utsikt att blifva ännu rikare.

Han var vidlyftigt och ganska framgångsfullt intresserad i grundandet af flera aktiebolag, — med ett ord, han hade många järn i elden, och faktum var, att det föll sig högst olämpligt för honom just nu behöfva lämna sina fredliga och vinstgivande sysselsättningar i hemlandet för att draga ut i ett blodigt härnadssteg, fjärran från slakt och vänner.

Då han red hem från paraden, kunde han ej låta bli att kasta en blick på sitt förlutna lif.

För några år sedan var han en stråfsam bokhållare på ett börs-maklarskontor — han var rätt och slätt Arthur Barnes vid den tiden — då han lyckades vinna den rika arftagerskan miss Julia Biffins hjärta. Han ingick äktenskap med henne, och tadt hon var allt annat än vacker, tio år äldre än han själf, och utan att han haringaste böjelse för henne. I verkligheten friade han till hennes för-mögenhet.

Han blef omedelbart kompanjon med svärfadern och dennes medarbetare i hans stora finansiella verksamhet, i akt och mening att själf öfvertaga ledningen och gå i spetsen för det hela vid dennes död.

Han var ännu utan barn, dock hade han framgång i allt, hvad han företog sig. Han blef till stadsfullmäktiges ordförande, och till sin frus stora förtjusning, förty hon älskade titlar lika mycket som barn älska sötsaker, blef han tilldelad riddarvärdigheten.

Men för att uppnå denna ärofulla samhällsställning, hade han måst kränka sitt eget samvete och begå en handling som till en viss mån var för honom en själförsä-kelse, och som grymt och brutalt krossade en annans lycka.

Då han första gången samman-träffade med miss Biffin stod han i begrepp att förlöfva sig med en ung, vacker flicka, vid namn Grace Torpe, hvilken han älskade med all den kärlek, hans unga hjärta var mäktigt. Men så snart han fått klart för sig, hvilken för-mämlig anställning han kunde er-nå genom att ingå äktenskap med miss Giffin, öfvergaf han miss Grace Torpe utan att enda ord till afsked, han endast sände henne sitt förlöfningskort jämte ett meddelande, då bröllopet skulle stå.

Allt sedan, äfven under sina största triumfer, tyckte han sig se stackars Grace med sina stora,

allvarliga ögon förebärande be-trakta honom.

Upptagen af dylika betraktelser anlände han hem, steg af hästen och lämnade densamma i stall-knektens vård och gick in.

Han slog upp dörrarne till bon-doiren, hvarest hans fru oftast vi-stades och stod ansikte mot ansik-te med — Grace Torpe!

Hon satt där med en kopp te framför sig på divanbordet, föga förändrad sedan den tid han var bekant med henne. Något mer sluten kanhända, än hon brukade vara, men med detta obeskrifliga något i sitt sätt, som tillkännaf-gav, att hennes lefnadstid var mera beströdd med törnen än smyckad med rosor.

Hon bar en finare dräkt än van-ligt och var klädd i pincenez, men likväl var hon samma älskliga, kvinnliga väsen, han lärt känna.

Han såg, huru hon rodnade, då han inträdde och hörde henne dämpadt utropa: "Arthur!" Men innan han hann yttra ett ord, in-trädde hans hustru i rummet och presenterade dem för hvarandra, och under buginingar hälsade de, som om de aldrig förr sett hvar-andra.

"Du förstår, käre Arthur", för-klarade lady Barnes-Biffin, "jag har försökt arrangera en liten öf-verraskning för dig. Jag har hört att du ännar dig ut i kriget, och hvarför skulle jag ej följa med? Ej för att strida utan för att hjäl-pa de lidande och förbinda de så-rade. Om mannen offerar sig för drottningen och fäderneslandet, kan väl hustrun ej behöfva stå ef-ter i fosterlandskärlek. Därför har jag anordnat och låtit utrusta ett litet fältlasarett såsom mitt of-fert till fosterlandet. Och miss Torpe, som man rekommenderat mig såsom grundligt hemmansdädd i allt, hvad till sjukvård hör, tar ledningen om hand, och jag, jag följer med för att göra, hvad jag kan och för att få vara i min älskade mans närhet."

Sir Arthur var nu helt enkelt fångad i sin egen snara, och ur denna fanns ingen utväg. Miss Thorpe kunde ej gärna draga sig tillbaka, och om lady Barnes-Giffin som var oerhört svartsjuk på sin man, börjat misstänka något från hans föregående lif, skulle det ha gifvit anledning till obehagliga uppträden.

Liksom allt skulle samverka för att straffa Sir Arthur för hans själfvisshet, så utvecklade sig nu händelsernas gång. Han blef af krigsministeriet utkommenderad och hans hustrus erbjudan att ut-rusta ett lasarett äntogs, och Grace Torpe blef, som attaladt var, dess ledare. Han kände sin gamla kärlek till Grace upplamma star-kare än någonsin, han visste, att hon ännu älskade honom. Då de till sist anlände till Sydafrika blef lasarettet anordnat nära De Aar, och Sir Arthur blef befördrad att i spetsen för en frikår beskydda detsamma.

Sålunda kom han midt under sin hustrus umgänge med Grace. Likväl genom att iakttaga en ky-nlig, reserverad hållning mot hvar-annan och genom att undvika att någon längre stund vistas ensamma, hade de gjort hvarje upplifvande eller endast antydning på det flydda omöjligt, men huru lätt kunde ej inträffa en händelse, som föranledde en katastrof.

Och hans hustru — hans svart-

sjuka hustru, för hvilket han hade allt att tacka!

Slutligen inträffade en händelse som kom Sir Arthur att hoppas på en möjlighet att komma ur svår-igheterna.

En flygande flentlig ströfkår rapporterades, stadd i antågande mot De Aar, och Sir Arthur ryck-te genast ut med en del af sin styrka för att bemäktiga sig en position af stor strategisk betydelse i boernas väg.

Har fanns nu en möjlighet till lösningen af alla hans svårigheter, — genom en kula från en skick-lig boerskytt.

Men denna lycka svek honom och hans lilla expedition tjänste-ndast till att afvärja den hotfude katastrofen. Boerna voro högst få till antalet och helt lätt tillbaka slagna.

Sir Arthur sårades likväl, men skytten gjorde sin sak dåligt, ty i stället för att med ens gifva ho-nom ett banesår, sände han honom åter till lägret med ena skuldran krossad.

Lady Barnes-Giffin blef för-skräckligt nedslagen, när de boro hem hennes man blek och blodig, hon anhöll, att han måtte ägnas den mest omsorgsfulla vård.

Grace Thorpe var den skickli-gaste sjukvårdarinnan på platsen, och hvarvet detta skulle leda, kan man lätt tänka sig. Grace och Sir Arthur blefvo nu bragta i ett så intimt och farligt förhållande till hvarandra, som någonsin en man kan komma till en kvinna, nämligen i det förhållandet som en tacksam patient står till en om-sorgsfull vårdarinnas; och detta just genom den kvinna, som fram-för någon annan skulle ha förhin-drat en sådan händelse, hade hon endast något känt deras föregän-dande historia.

Under någon tid förblef allt lugnt, ty Sir Arthur var för sjuk att tänkanha någon. I sin yrsel språkade han visserrigen rätt be-tänkligt, men till all lycka var hans hustru aldrig tillstades, när hans omedvetna resonemang tog en allt för komprometterande vändning.

Men han kunde ju ej hålla på att yra alltid; han återkom omsider till medvetna och nalkades hastigt den för patient och vårdar-inna, i synnerhet för honom och Grace, så farliga tidpunkten, konvalescens-tiden. Och enligt förmodan upplamade deras gamla kärlek i full låga. Huru-vida någonting hade inträffat, som uppväkte lady Barnes-Biffins misstankar, är ej godt att säga. Likväl hände det sig, att hon vak-nade en natt och smög sig ljud-löst till rummet, där hennes man låg.

Dörren stod på glänt, och ett svagt ljus brann därinne i rum-met. Hon tittade in, och såg Gra-ce Thorpe i knäböjande ställning vid sin makes bädd, med armen lindad kring hans hals, luta sitt hufvud tätt intill Sir Arthurs an-sikte. Hans maka drog sig till-baka och lyssnade, ty de samtala-de.

"O, min Arthur", hörde hon vårdarinnan säga, "under alla des-sa år visste jag, att ditt hjärta till-hörde mig, att vi en dag skulle återfinna hvarandra och älska hvarandra som tillförför."

"Och under alla de flydda åren, min älskling," svarade patienten, "har jag ej älskat någon annan än dig. Men min fruktan för fat-tigdom bragte mig att gripa det

tillfälle, som erbjöds mig att und-komma densamma. Men det är ditt milda ansikte, som varit min ledande stjärna genom lifvet och ej den vedervärdiga gamla kvin-nan".

Lady Barnes-Biffin hade hört nog. Hon vände sig bort med en blick, som ej var god att möta och trippade tillbaka till sitt rum.

Som hon uppnådde dörren till sitt sofrum, mötte hon den officer, som öfvertagit högsta befälet öfver lägret, sedan hennes man sårades.

Han var upprörd och i sin dis-traktion observerade han henne knappast.

"O, Lady Barnes-Biffin", sade hon, "allt annat än angenäma ny-heter hafva inlupit. Det säges, att en stor boerafdelning är i an-nalkande under en Mr Swarts kommando, en okänd grobian, som ej har barmhärtighet ens med kvinnor eller barn; ja, faktum är, att han respekterar hvarken folk-rätt eller internationella öfverens-kommelser. Till all lycka hafva vi endast få sårade i lägret och och dessa äro på bättringsvägen och tåla väl vid en flyttning. Vi hålla nu på att packa in allting och hoppas snart uppnå De Aar, hvarifrån vi följa med tåget till Kapstaden. Hur står det till med Sir Arthur? Ni ha ej ett ögon-blick att förlora!"

Ett märkvärdigt drag af beslut-samhet märktes i hennes ansikte. "Jag skall sköta om Sir Arthur, jag", svarade hon — "fröken Thorpe och jag. Skynda Ni att göra edra förberedelser, och sänd männen ned till De Aar. Jag har mina hästar och min vagn, och Sir Arthur är redan i stånd att gå nu. Så fröken Thorpe och jag skola följa efter med honom så fort som möjligt. Vi skola vara i De Aar lika snart som Ni."

"Men borde jag icke ställa nå-gra män till er disposition?" "Nej, för all del, det behöfs ej. Vi äro ej alldeles hjälplösa. Så där, förspill nu ej längre en dyr-bar tid, utan gif er af så snart som möjligt."

Hon gaf honom en lätt knuff liksom för att påskynda honom.

Officeren aflägsnade sig, och snart var han på väg söderut med de sårade och be-lagret föröfrigt.

Han kände lady Barnes-Biffin och fröken Thorpe såsom tvenne dugande kvinnor, och sedan han gifvit order om att spanna för de-ras hästar, lämnade han dessa i en negerpojkes vård och begaf sig af med fullkomligt lungt samvete.

Nu smög sig lady tillbaka till det rum, där hennes man låg. Den sofvande patientens tunga och jäm-na andedrag voro de enda ljud, som afbröto tystnaden.

Så skyndade hon lika hastigt som tyst till köket och hamtade en stor buteljölja, hvarefter hon utgöt dess innehåll öfver hela golvet i det rum, där hennes man och vårdarinnan soövo. Hon log demoniskt, då hon utförde denna handling.

Hon stängde nu fönstret, slöt dörren och lämnade rummet. Där-på strök hon eld på en tändsticka, tände en pappersremsa och stack den under den oljedränkta dörren till det likaledes oljedränkta rum-met.

Så gick hon till sin vagn. Ne-gerpojken hade gifvit sig på flyk-ten, och hon jublade.

Rundt om henne följade sig naturen af den uppgående solens strålar.

Långt ute på fältet syntes sprid-da flocker af ryttare nalkas.

Plötsligt hördes ett vildt bra-kande och brusande bakom hen-ne, hästarna satte af i vildt sken med den tomma vagnen. En haf-tig dödsängest bemäktigade sig henne, och äfven hon flydde öfver den öde slätten.

Otvivelaktigt var kommen-dant Swart en stor usling, men han beskyldes för att ha begått en nedrig handling, hvilken han dock var alldeles oskyldig till. Han hade hade icke sin hand med, då det rum antändes, hvori Sir Arthur och hans sjukvårdarinnas lågo.

Ej heller kan Sir Arthur och hans tappra följeslagarinnas, då hon så modigt banade sig väg genom lågorna med Sir Arthur på sina armar, tadla Swart för de brännår, de få bära till sin död.

Hvad lady Barnes-Biffin angår, var det tydligt för dem, som fun-no hennes döda kropp, att hon dött naturlig död. Doktorn för-klarade dödsorsaken vara rubb-ningar i hjärtats funktioner, fötor-sakade af öfverdrifven fruktan och plötslig förskräckelse.

En sådan adel, patriotisk och dessutom så välgörande kvinna! Må hon hvilat i frid!

Naturvetenskap och religion.

At John Ruskin.

Så högt jag skattar naturkun-nigheten såsom ett medel till sjä-lens uppfostran, skattar jag den för närvarande ändå mer såsom källan till mänsklighetens högsta praktiska makt och såsom det me-del, hvarmed världens mest aflägs-na folk, som nu sitta i mörker och dödens skugga, kunna nås och på-nyttfådas. Hemma eller borta är krafvet lika enständigt: på grund af bristande, mera utbredd natur-kunskap rasar farsoten på våra gator, hungersnöden på våra fält; pesten träffar rot och frukt öfver halfva jorden, och vi veta icke hvarför; våra barns röster för-klunga i giftig döds tystnad, och vi veta icke hvarför; befolkning-en i våra mest civiliserade länder motsätter sig hvarje försök att för-må den till att vänja sig vid större renlighet i dräkt och bo-stad, — att förskaffa dem bättre föda och sundare luft, — liksom vore detta ett nytt sätt att ving-klippa dess frihet, och skriker en-vist på sin rätt till hjälplös död. Allt detta är fruktansvärdt; men mera fruktansvärdt är, att fruk-tansvärdt vidskepelse med sitt hem-ska sken ännu hvilat öfver 2 3-djedelar af den bebodda jorden, och att alla naturens företeelser, hvilka af skaparen varit ämnade att befordra hans eviga kärleks och rättvisans lagar och som, rätt förstådda, befordra dem kraftigare genom sin tålmodiga välgörenhet och sina hälsosamma förströelser än den underbara daggen på Gi-deons ull eller de återhållna blix-tarna på Horeb — att alla dessa berättelser om Guds dagliga berö-ring med sina skapade varelser för-bli olästa, eller läsas bakvändt.

Huru sällsamt synes det icke, att naturvetenskapen någonsin förkunnats strida mot religionen! Naturvetenskapens stolthet är i själfva verket — liksom all annat stolt — stridande både mot religi-on och sanning; men vetenska-pens uppriktighet är så långt ifrån att vara feutlig, att den i bergen banar väg för deras fötter, som förkunna fred.